

“We gaan het gewoon doen!”

“Meteen al aan het begin van de corona-uitbraak had ik de drang om iets te doen”, herinnert Sabine Schipper zich. En zij was natuurlijk niet de enige; meerdere van haar collega’s uit de Zwijndrechtse gemeenteraad stonden te trappelen. Eén van hen was Elbert Vissers, die via zijn dochter al betrokken was bij een initiatief in Breda waar vrijwilligers mondkapjes aan het maken waren. Toen uit een peiling onder huisartsen bleek dat daar ook in Zwijndrecht behoefte aan was, en Elbert daarover contact opnam met Sabine, zei zij onmiddellijk “We gaan het gewoon doen!”.

Een oproep was snel geschreven, en via het vrijwilligersplatform van Zwijndrecht voor Elkaar werd het gedeeld. Dat zorgde voor veel aandacht én een schare aan vrijwilligers die wel zin hadden om achter de naaimachine plaats te nemen. “Binnen een paar minuten hadden we de eerste aanmelding al binnen!”, vertelt Sabine. Ze blikt met trots terug op het resultaat: “De eerste stapel mondkapjes konden we binnen een paar dagen afleveren bij de coördinerend huisarts van de coronapraktijk, waar ze uitgedeeld werden aan de bezoekers van de praktijk.” Toen daar de voorraden weer aangevuld waren via de eigen kanalen, gingen de mondkapjes naar andere organisaties die ze nodig hadden: naar een Beschermd Wonen project in Dordrecht, naar een fysiotherapeut ten behoeve van zijn patiënten, naar de Kledingbank voor de vrijwilligers en bezoekers daar en naar het Vivera Sociaal Wijkteam, om aan hun cliënten te verstrekken. In een paar weken tijd werden er al zo’n 700 mondkapjes gemaakt en uitgedeeld.

Er waren niet alleen vrijwilligers gezocht en gevonden om de mondkapjes in elkaar te zetten, ook waren er mensen die stof kwamen brengen, en mensen die de stof naar de vrijwilligers brachten om nadien de daarvan genaaide mondkapjes weer op te halen. Bij de coördinatie en het voorwerk, namelijk het op maat knippen van de benodigde lapjes en bandjes voor de kapjes, waren ook enkele collega-raadsleden betrokken: “Hele gezinnen hebben samen aan de keukentafel zitten knippen om onderdelenpakketjes samen te stellen, die door de vrijwilligers in elkaar genaaid konden worden”, zegt Sabine met een lach. Het vat volgens haar ook de essentie van het project samen: “Het brengt mensen écht dichtbij elkaar. Ja,” besluit ze, “als ik zie hoe snel vrijwilligers opstonden om iets te doen en mee te helpen, en hoe veel dat er waren, dan ben ik echt onder de indruk. Hartverwarmend! Dat is echt Zwijndrecht voor Elkaar...”

ZWIJNDRECHT

VOOR
ELKAAR